

Arrest

nr. 57 591 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van X en zijn advocaat K. CLEREBAUT, die X vertegenwoordigt en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger en bent van Ossetische (langs vaderszijde) - Georgische (langs moederszijde) origine. U bent gehuwd met V. M. (...) (O.V. X), Russisch staatsburger van Ossetische (langs vaderszijde) - Russische (langs moederszijde) origine. U en uw echtgenote hadden jullie officiële domicilie in Ardon (Noord-Ossetië), maar verbleven feitelijk in Vladikavkaz vanwege uw werk. U was afdelingshoofd in de fabriek 'OAO Elektrotsjnik'.

Ongeveer een half jaar na de oorlog tussen de Russische Federatie en Georgië in augustus 2008, begon u op het werk problemen te krijgen vanwege uw Georgische origine. U had zich bij de aanvang van deze oorlog niet laten registreren als vrijwilliger om uw land te verdedigen, omdat u gekant was tegen deze oorlog. Na afloop van de vijandelijkheden, werd u daarvoor scheef bekeken door uw collega's, die zich wel hadden opgegeven als vrijwilliger. U kreeg taken opgelegd die onder uw niveau waren en kreeg niet dezelfde premies uitbetaald als uw collega's. U sprak de vakbond hierover aan, die u doorverwees naar uw afdelingshoofd. U kreeg te horen dat u ontslag moest nemen, als het u niet beviel. U zocht geen ander werk, maar bleef in de fabriek werken.

U kreeg regelmatig bezoek van V. K. (...), een neef langs moederskant die van Georgische origine is en in Georgië woont. Hij stelde u vragen over de fabriek waar u werkte en wilde o.a. weten welke technologie er in die fabriek gebruikt werd. Hij vroeg u ook om een staal van de zeldzame metalen die in de fabriek verwerkt werden. U weigerde hem dergelijke fabrieksgeheimen te vertellen en gaf hem ook geen stalen.

Op 13 oktober 2009 werd u door de politie opgehaald op uw werk. U werd ondervraagd over criminele zaken, waar u niets van wist. Men toonde u foto's en daarbij herkende u één persoon als uw neef V. K. (...). Ze wilden weten of jullie contact hadden. U bevestigde dit en vertelde wat uw neef van u had willen weten. Daarop werd u beschuldigd van het plannen van een aanslag op uw fabriek, samen met uw neef. U werd geslagen en geschopt. Na ongeveer drie uur mocht u vertrekken. Ze lieten u weten dat ze u later nog vragen zouden willen stellen. Twee dagen later, op 15 oktober 2009, werd u opnieuw opgehaald op uw werk, dit keer vermoedelijk door mensen van de opsporingsdienst. Ze waren in het zwart gekleed en droegen zwarte maskers. U werd gedurende een uur of twee ergens in Vladikavkaz vastgehouden. U werd zwaar geslagen en gedwongen een uitreisverbod te tekenen. Nog op 15 oktober 2009 werd uw echtgenote op haar werk opgehaald door vertegenwoordigers van de autoriteiten. Zij stelden haar vragen over u en brachten haar naar jullie huis, waar ze een huiszoeking uitvoerden.

Op 17 oktober vertrokken u en uw gezin uit Vladikavkaz. Jullie werden opgehaald door een kennis en een vriend van hem en werden naar Moskou gebracht. Op 19 oktober kwamen jullie daar toe en werden jullie naar een appartement gebracht, waar jullie tot 21 oktober verbleven. Op die dag werden jullie opgehaald door twee onbekenden en naar België gevoerd.

Op 23 oktober 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw binnenlands paspoort, evenals dat van uw echtgenote, de geboorteakte van jullie zoon T. (...) en jullie huwelijksakte. U legde ook uw diploma, een badge en oorkonde van uw werk en medische attesten die werden opgesteld in België en Noord-Ossetië, evenals een attest van invaliditeit.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor de Russische autoriteiten. U werd in oktober 2010 twee keer door hen vastgehouden omwille van uw neef V. K. (...), die Georgiër is. U werd over hem ondervraagd en ervan beschuldigd dat u met uw neef plannen zou hebben om een aanslag te plegen op de fabriek waar u werkte. U werd telkens zwaar geslagen. Tijdens beide arrestaties werd u verplicht een uitreisverbod te tekenen. Uit vrees opnieuw gearresteerd te worden, besloot u de Russische Federatie te ontvluchten met uw gezin. Daarnaast kende u in de nasleep van het conflict tussen de Russische Federatie en Georgië in augustus 2008 problemen op uw werk, vanwege uw Georgische origine.

Echter, er dient te worden geoordeeld dat u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden geoordeeld dat u onaannemelijk vaag blijft over uw neef V. K. (...). U weet niet of hij getrouwd is, noch weet u waar in Georgië hij woont. U vermoedde dat hij met de Georgische speciale diensten samenwerkte en zich ook bezig hield met criminele activiteiten, maar wist niet wat zijn beroep in feite was (CGVS p. 13). U wist verder ook niet of – behalve u – ook andere familieleden problemen kenden vanwege hem (CGVS p. 16). Gezien u uw neef regelmatig ontmoette en hij geregeld bij u bleef logeren (CGVS p. 12), is het weinig waarschijnlijk dat u dergelijke zaken over hem niet weet. Bovendien is het toch ook wel merkwaardig dat u verklaarde dat uw neef verdwenen was en dit sinds ongeveer een maand voor uw eigen problemen begonnen (CGVS p.13), terwijl uw echtgenote verklaarde dat uw neef vermoord was (Vragenlijst CGVS M. (...) p. 2, CGVS M. (...) p. 6). Hoe dan ook, bleek u niet op de hoogte van de omstandigheden van zijn verdwijning. Gezien u uw contact met deze neef duidt als de aanleiding voor uw problemen met de politie en speciale diensten, wordt uw geloofwaardigheid verder ondermijnd.

U bleef ook onaannemelijk vaag over de huiszoeking die bij u thuis zou hebben plaats gevonden. Niet alleen wist u niet met zekerheid wanneer deze had plaats gevonden, u wist ook niet door wie deze huiszoeking was uitgevoerd, noch hoe lang deze had geduurd. (CGVS p. 15). Nochtans was uw

vrouw aanwezig tijdens deze huiszoeking. U vermeldde deze huiszoeking ook niet op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst p. 2).

Hierbij aansluitend blijkt bovendien dat uw echtgenote zelf tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot die huiszoeking. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij dat er op 14 of 15 oktober twee personen in burger naar haar werk waren gekomen, die haar ondervroegen in het bureau van haar chef. Ze stelden vragen over V. (...). Daarna gingen zij met haar naar jullie woning, waar ze een huiszoeking uitvoerden (Vragenlijst CGVS p. 2). Op het Commissariaat-generaal maakte uw echtgenote eveneens melding van het bezoek van twee vermoedelijke FSB-agenten aan haar werk. Ze verklaarde echter deze personen die dag niet met haar hadden gesproken. Daarnaast verklaarde ze dat de huiszoeking pas enkele dagen na dit bezoek aan haar werk had plaatsgevonden (CGVS p. 3-4). Toen zij werd gewezen op deze tegenstrijdigheden verklaarde uw echtgenote dat zij in shock was en zich niet alles kon herinneren. Uw echtgenote kon echter niet verklaren waarom zij zich dat niet kon herinneren, noch legde zij enig medisch attest voor dat de ingeroepen geheugenproblemen zou kunnen bevestigen. Bijgevolg dient er dus ten eerste getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over deze huiszoeking.

Verder bleek dat u bijzonder beperkt geïnformeerd was over wat er zich na uw vertrek in Noord-Ossetië afspeelde. U gaf u aan dat er nog mensen naar u waren komen vragen bij uw ouders, maar u wist niet door wie. U vermeldde één bezoek aan uw ouders, maar kon dit niet dateren. Daarnaast verklaarde u dat uw ouders ook werden opgebeld, maar u wist opnieuw niet wie er dan precies belde. Dit zou meerdere keren gebeurd zijn, maar opnieuw wist u niet wanneer precies (CGVS p. 4). U verklaarde dat u dat niet kon weten, omdat ook uw ouders niet wisten wie er precies belde. Dat neemt niet weg dat u ook over de andere zaken, die u vermeldde als bewijs van de actualiteit van uw vervolging (info over uw neef, nieuws van de autoriteiten) weinig concrete informatie kon geven. Ook hier dient zwaar aan te worden getild.

Bovendien dient er te worden stilgestaan bij uw verklaringen over uw identiteitsdocumenten. U gaf aan dat u nog nooit een internationaal paspoort had gezien en dat u er nooit één had aangevraagd. Nochtans kunnen in uw intern paspoort en dat van uw echtgenote stempels worden teruggevonden, die wijzen op de aflevering van een internationaal paspoort. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat deze stempels er vermoedelijk in Moskou waren ingezet. U en uw echtgenote moesten jullie paspoorten en de geboorteakte van jullie zoon onderweg naar Moskou afgeven aan de smokkelaars. Pas in België kregen jullie deze documenten terug in handen (CGVS p. 5). Aangezien jullie beiden verklaarden rond 18 of 20 oktober 2009 in Moskou te zijn geweest, is het dan ook zeer merkwaardig dat uit de stempel in uw paspoort blijkt dat er u een internationaal paspoort werd uitgereikt op 20 augustus 2009. Bovendien blijkt uit de stempel in het intern paspoort van uw echtgenote dat haar internationaal paspoort op 17 augustus 2009 werd afgeleverd. Ook op de geboorteakte van uw zoon T. is een stempel terug te vinden, die aantoonde dat zijn internationaal paspoort op 1 augustus 2009 werd uitgereikt (CGVS p. 5, CGVS M. (...) p.8). U stelde hierover echter geen vragen aan de smokkelaars en kan dus niet verklaren hoe die stempel precies in uw paspoort is gekomen, noch wanneer dit werkelijk is gebeurd. Hierbij aansluitend dient te worden verwezen naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt dat de aflevering van internationale paspoorten in de Russische Federatie slechts kan gebeuren nadat de FSB daartoe zijn akkoord heeft gegeven. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt door de FSB onderzocht, om na te gaan of de aanvrager eventueel tijdelijk het recht om de Russische Federatie te verlaten, ontzegd moet worden. Bijgevolg ondermijnt de vaststelling dat er op uw naam een internationaal paspoort werd uitgereikt, de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de Russische autoriteiten.

Daarnaast verwees u in het kader van uw asielaanvraag nog naar de problemen die u in de nasleep van het conflict tussen de Russische Federatie en Georgië in augustus 2008 kende vanwege de Georgische origine van uw moeder. U verwees daarbij naar uw werk, waar u verplicht werd taken beneden uw niveau uit te voeren en u bepaalde premies niet kreeg uitbetaald. Toen u hierover uw beklag deed, werd u gezegd dat u ontslag kon nemen als u niet tevreden was. Desondanks zocht u geen ander werk, noch vormde dit voor u een aanleiding om de Russische Federatie te verlaten (CGVS p.8-10). Deze feiten kunnen niet als zwaarwichtig beschouwd worden. U verklaarde dat ook uw echtgenote ontslagen werd vanwege u, maar wist niet wanneer dat was gebeurd noch kon u de concrete context situeren (CGVS p. 17). Ook uw moeder zou problemen hebben gekend, in de nasleep van de Russisch-Georgische oorlog van augustus 2008, maar dit vormde voor uw moeder kennelijk geen aanleiding om te vluchten. Daarnaast moet toch ook worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt omtrent de Georgische origine van uw moeder en u derhalve ook niet kan aantonen dat u zelf van Georgische origine bent. Hoe dan ook, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat – in tegenstelling tot wat u verklaarde in het kader van uw asielaanvraag – er actueel in de Russische

Federatie geen vijandige houding heerst ten opzichte van mensen van Georgische origine. Verscheidene gecontacteerde mensenrechtenorganisaties geven aan dat er in Noord-Ossetië geen gevallen bekend zijn van vervolging of zelfs discriminatie ten aanzien van mensen van Georgische origine. Andere bronnen geven aan dat er in de Russische Federatie geen negatieve of vijandige stemming heerst ten opzichte van Georgiërs.

Bijgevolg dient er te worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte, de medische verzekeringsbewijzen en uw diploma bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. De badge en oorkonde van uw werk hebben betrekking op de fabriek waar u werkte, maar verwijzen niet naar de door u aangehaalde asielproblemen. Wat betreft de medische attesten, moet vastgesteld worden dat deze allen verwijzen naar onderzoeken en behandelingen die u in de Russische Federatie en in België onderging omwille van uw medische problemen. Enkele van deze attesten verwijzen naar een hersenletsel, dat u in 1997 of 1998 opliep en waarvan u tot op heden nog last van ondervindt. Nergens in deze attesten wordt verwezen naar de door u vermelde slagen en mishandelingen tijdens uw twee vasthoudingen in oktober 2009. Dit geldt eveneens voor het attest van invaliditeit dat u mei 2008 werd uitgereikt. Bijgevolg zijn deze attesten niet afdoende om uw asielrelaas te ondersteunen. De door u voorgelegde documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partijen voeren aan dat er wel degelijk sprake is van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vermits eerste verzoekende partij tot tweemaal toe aangehouden werd en telkens fysieke verwondingen opliep. Deze daden van vervolging zouden in verband staan met de sociale groep waartoe verzoekers behoren, namelijk de Russische staatsburgers van Georgische origine. Ten slotte zouden verzoekende partijen zich niet kunnen en willen beroepen op de hulp van hun land omwille van het feit dat zij reeds onder bezwarende omstandigheden met de politie in aanraking zijn gekomen. Verzoekende partijen gaan in op de motieven van de bestreden beslissing en trachten te verklaren dan wel te weerleggen.

2.1.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.2. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij weinig of niets weet over zijn neef K. werpen verzoekende partijen op dat slechts een aantal dingen over hun neef werden gevraagd, zoals bijvoorbeeld zijn adres in Georgië. Vermits K. relatief ver van verzoekende partijen woont, is het feit dat eerste verzoekende partij zijn “*exacte adres*” niet kent niet van die aard om de aanwezigheid van de neef en de door haar ondervonden problemen in twijfel te trekken.

Verwerende partij constateert echter terecht dat eerste verzoekende partij niet enkel de vraag naar de plaats waar K. in Georgië woonde onbeantwoord liet, maar evenmin zijn burgerlijke staat of beroep kon meedelen en dit ondanks het feit dat K. maandelijks bij hen op bezoek kwam, regelmatig bij hen bleef overnachten en soms voorstelde om samen met eerste verzoekende partij te gaan vissen (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS 10/08/2011 p. 12-13). Eerste verzoekende partij wist evenmin of andere familieleden problemen ondervonden vanwege K.. Bovendien meende eerste verzoekende partij dat K. verdwenen was, daar waar tweede verzoekende partij voorhield dat hij dood was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS 07/10/2011, p. 6). Buiten de verwijzing van het “*adres*” van K. laten verzoekende partijen voormelde vaststellingen van verwerende partij omtrent de vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheid betreffende de neef van eerste verzoekende partij ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Bovendien wijst de Raad erop dat bij het verhoor op het Commissariaat-generaal niet werd gevraagd naar de weergaven van een exact adres, voorzien van straat en huisnummer, doch enkel werd geïnformeerd naar de plaats waar de neef van eerste verzoekende partij in Georgië woonde waarbij eerste verzoekende partij niet het minste gewag kon maken van een gemeente, stad of regio in Georgië waar deze neef zich ophield.

Gezien de behoorlijk hechte band tussen eerste verzoekende partij en haar neef is het volstrekt ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij in dit opzicht geen nauwkeurige antwoorden kon geven. Het niet op de hoogte zijn van de meest elementaire gegevens van de neef van eerste verzoekende partij, die het meest wezenlijk element uitmaakt in het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas en die de oorzaak was van de beweerde problemen die de rechtstreekse aanleiding vormden tot de vlucht van verzoekende partijen uit hun land van herkomst, verhindert wel degelijk aan dit relaas enig geloof te hechten.

2.1.2.3. Aangaande de onwetendheden van eerste verzoekende partij omtrent de huiszoeking wordt in het verzoekschrift benadrukt dat deze huiszoeking in haar afwezigheid plaatsvond. Tweede verzoekende partij trad hierover nadien niet in details vermits eerste verzoekende partij verwond thuiskwam en het noodzakelijk achtte om zo snel mogelijk uit Rusland te vertrekken.

Het is evenwel uiterst onaannemelijk dat een ingrijpende gebeurtenis zoals een huiszoeking quasi onbesproken zou blijven tussen echtgenoten. Een op de vlucht geslagen echtpaar zal immers redelijkerwijze de ernst van de situatie pogen in te schatten en elk voorval dat verband houdt met hun vluchtaanleiding – *in casu* zowel de aanhoudingen van eerste verzoekende partij als het meegenomen worden door de autoriteiten van tweede verzoekende partij en de daaropvolgende huiszoeking die in haar aanwezigheid plaatsvond – nauwgezet analyseren. De vaststelling dat een dergelijk gesprek, meer in het bijzonder over de huiszoeking zelf, hoegenaamd niet heeft plaatsgevonden, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas.

In verband met de tegenstrijdigheden die opdoken in de verklaringen van tweede verzoekende partij omtrent de huiszoeking wordt door verzoekende partijen vooreerst verwezen naar de relatief lange periode tussen de gebeurtenissen en het verhoor en vervolgens naar het feit dat tweede verzoekende partij een miskraam te verwerken kreeg, waardoor de huidige zwangerschap veel energie van haar vergde wat verklaart dat zij de data van de gebeurtenissen niet zo goed heeft onthouden.

Wat betreft het verstrijken van een relatief lange periode tussen de gebeurtenissen en het verhoor stelt de Raad vast dat dit geen rechtvaardiging vormt voor de tegenstrijdige verklaringen van tweede verzoekende partij. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag men immers verlangen dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. De Raad kan evenmin in redelijkheid aannemen dat een miskraam – hoe tragisch ook – en de daaropvolgende nieuwe zwangerschap tweede verzoekende partij zouden verhinderen om doorslaggevende feiten uit het verleden correct weer te geven. Bovendien stelt de Raad vast dat de door verwerende partij desbetreffende vastgestelde tegenstrijdigheden zich niet enkel beperken tot de datum waarop deze huiszoeking zou hebben plaatsgegrepen, doch ook betrekking hebben op de wijze waarop deze is verlopen, meer in het bijzonder het eerst op haar werk door de autoriteiten te zijn verhoord met een onmiddellijke meeneming naar haar huis, dan wel een huiszoeking enkele dagen nadat de autoriteiten op haar werk waren verschenen zonder dat zij aldaar door hen werd gehoord. Waar tweede verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat dat zij op haar werk door

vertegenwoordigers van de autoriteiten werd opgehaald en naar haar appartement werd gebracht waar nog dezelfde dag de huiszoeking plaatsvond, wijst de Raad erop dat de verwijzing naar één versie van de verklaringen van tweede verzoekende partij niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

2.1.2.4. Betreffende de motivering dat verzoekende partijen niet op de hoogte zijn van wat er zich allemaal na hun vertrek in Noord-Ossetië afspeelde, betogen verzoekende partijen dat zij bij contact met het hun land van herkomst vooral bekommerd zijn om het welzijn van hun familie (*“er wordt vooral gevraagd hoe het met de familie is”*) en niet zozeer om de vraag of *“nog mensen naar hen hebben gevraagd of gezocht”*. Bij hun ouders werd naar verluidt wel naar hen geïnformeerd, maar vermits de ouders geen namen kenden, konden zij hieromtrent niet veel meedelen.

De Raad merkt echter op dat van asielzoekers in alle redelijkheid mag worden verwacht dat zij ernstige en veelvuldige pogingen ondernemen om te informeren hoe hun persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van de actuele vrees voor vervolging in hun land van herkomst. Nalaten dit te doen, wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.1.2.5. In verband met de neergelegde medische documenten benadrukken verzoekende partijen dat deze op vraag van het Commissariaat-generaal geleverd werden. Zij bevestigen dat er inderdaad geen attesten voorhanden zijn die getuigen van de fysieke verwondingen die eerste verzoekende partij tijdens haar aanhoudingen opliep vermits zij rechtstreeks naar huis keerde om haar vlucht in gereedheid te brengen. Verzoekende partijen betogen dat dit een normale reactie is van een in het nauw gedreven persoon die de noodzaak voelt om zijn thuisland zo spoedig mogelijk te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen aldus toegeven dat de neergelegde medische documenten niet van aard zijn om het asielrelaas te ondersteunen.

2.1.2.6. Ten slotte benadrukken verzoekende partijen de echtheid van de documenten die tijdens hun interviews werden neergelegd, hetgeen niet door verwerende partij wordt betwist. De vaststelling van verwerende partij dat deze documenten de aangehaalde asielproblemen op geen enkele manier ondersteunen wordt door verzoekende partijen niet tegengesproken.

2.1.2.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoekenden partijen de uitgebreide motivering van verwerende partij betreffende de aanvraag van internationale paspoorten, die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas verder bekrachtigt, ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.1.2.8. De talrijke door verwerende partij vastgestelde onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Betreffende de verwijzing door verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de

weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen stellen dat zij misschien de doodstraf zouden kunnen krijgen louter om reden van hun vlucht uit het land van herkomst stelt de Raad vast dat dit een blote hypothetische bewering betreft die door verzoekende partijen op generlei wijze wordt onderbouwd. Verzoekende partijen tonen niet aan dat in de Russische Federatie het ontvluchten van het land wordt vervolgd, laat staan dat hierop de doodstraf zou zijn gesteld.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen bevestigen in hun verzoekschrift dat er een staakt-het-vuren werd afgesloten tussen Rusland en Georgië, doch stellen dat de toestand tussen beide landen nog steeds hoog gespannen is. Met de loutere verwijzing naar de gespannen toestand tussen voormelde staten tonen verzoekende partijen evenwel niet aan dat er heden in de regio binnen de Russische Federatie waarvan zij afkomstig zijn een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT